

מסורת הש"ס

16 ימות 5 קי גיטין לג.
עג ככל תהא חת.
17 ופלי כ לקמן ה.
18 ותי מתי כ"ב מה.

גליון הש"ס

גם ואפקעינהו רבנן. ע"
תשונה רביא פ"י אף
קפני:

הגרות מר"ב רגשבורג

א| תר"ח וסברה דלית
וכי ונבי פרוצות ל"ב וכו'.
ע"י מנה י"ב ע"א מדיה
נטע וכו'.

בתולה נשאת פרק ראשון כתובות ג.

ג.

עין משפט
נר מצווה

ד א מ"י פ"י מ"ב אשת
ה' טו סג ע"ן מה
טו"ע אר"ט ק"י פ"ד ט"ז
12

מוסף רש"י

כל דמקדש אדעתא
דרבנן מקדש. תולת
דעת חכמים. דהא דת
משה וישראל קאמר (בבוח
13) לית קדושין חלק
מת משה וישראל סביטו
מתו וישראל. וכו' הכי
אמי שפיטש ל קדושין
שנשאל על ידי גו כהן
הלך פקטי. על מנת
ק קדשה (גיטין 17).

הינה דקדשי בכספא
איכא למימר אפקעינהו
לקדושין נעט דבביתו
ואמרו ליהו טעות למפרע
ממנה. וממילא פקטי שרי
שקדש על מתת ק
קדש (שם ובגיטין 18)
14 וק"י א: דהפקד כ"ד
הפקד נבי מתון ויאלו
קדשה נעט ובחמת דמיל
ללא הו קדושין (שב"ש
15) ב"ב 100. קדוש בביתא
מאי איכא למימר. מאי
אפקעתה איכא למימר.
האי כיהא מאי שויה
(בבוח 13) דקיימל ק
לקדושין (ד"ה) מ"י יקא
א"ש א"ש ועבלי. דלשה
מתקדשת נמי כביאה. מאי
אפקעתה איכא למימר הכי
ביאה (גיטין 17). שרייה
רבנן לבעילתו בעילת
זנות. למפרע על ידי גט
זה דלפקטי סט קדושין
מינה. ויש כהן נה לק.
שרי בשקדש על מהנא
חוק דתס קדושין (גיטין 17)
כיון דכדעתא דרבנן מלה
ויבטן אמור דכי יביט לה
גט כי האי מבעט כיהא
דמידי בעילת זנות. וליה
דלמרי תיה קדש בכספא.
קדושין ספק דרבנן.
קדוש כביאה דקדושין
דמזויירימא ניטו מאי
איכא למימר. ושעת גדיל
הוא כדס. דקדושי ספק
דלמזויירימא ניטו ומגורה
זוה דקדשה קדשה ספקה
עפרין גמר לה נתכמת
קדושין (ב"ב) וגיטין כס"י
למרה וכל י"ב מוות. ולי
קדושי ספק מרבנן מי
קטילין נשאל עלייהו. דבעל
אויסה כנ"ל. ועוד מאי
שיטת דשני שויה רבנן
ר"י. ה"ה קדושי ליה הכי
מאי רבנן לאפקושי מדי
דלמזויירימא ומשני ליה שויה
רבנן. ה"ה נמי אפקעתה
היא (בבוח 13) ובגיטין
בארכה גיטין לג ודשכ"ס
ב"ב 100.

וסברה דאניס. ומן הדין ליה לן למיחש דלמא אניס הוא
דרבנן לא אניסי ולהכי קרי להו לנעושות שמחמיריס על
עלמן אע"ג דמ"י לאניסונוי א| וגבי פרוצות לא גרסינן וסברה דלא
אניס אלא ואמרה דלא אניס פ"י אפילו כעילא הקול דלניס אמרה
דלא אניס או אפילו כשעתה היא

עלמה דלניס ואחריס לא ידעו ואס
תאמר מת תוך י"ב חודש נמי יהא
גט מהאי טעמא דזימנין דלא מת
וסברה דמת ומיענגא ויתבה ויש
לומר דמיתה קלא אית לה:
אדעתא דרבנן דמקדש. לכן
אומרים נשעת קדושין
דמת משה וישראל:
ואפקעינהו רבנן 'קדושין
מינה.

השולח (גיטין לג) פירשתי:
תינה דקדוש בכספא. דהפקד
כ"ד היה הפקר והכו משות
מתנה וממילא יכו כל בעילתו וזות
קדוש כביאה מאי איכא למימר אף
יפקיעו כביאה של קדושין ואפי' למ"ד
כהאשה רבה (גיטות פט) וס"ס ד"ס כח
לחכמים לעקור דבר מן המורה
היינו כגון ליתכא עבירה כהיא
דהאשה רבה דהדר לטיילא אכל
היאכ דליכא עבירה דמקודשת היא
כביאה מאי איכא למימר ומשני
שויה רבנן בעילתו בעילת זנות
ואין כלן קדושין:

איכא דאמרי אמר רבא וכן
'ענין גיטין. פסק ר"ת
כלישנא קמא דאין אונס בגיטין
והניח רביה מדקאמר סתמא הש"ס
כריס השולח (גיטין לה) וס"ס גבי הוא
דאמר אז לא סבינא עד תלמין יומין
ליהוי גיטא כ"י ואי משום אונס
אין אונס בגיטין וכן נראה דליתכא
דליכא דאמרי הו פירכי מכל הי
דמייתי סיעתא לישנא קמא ולא
סמיכין אשטוי דמיקי וקשה לר"י
דמסיק כפרק מי שחזו (ס"ס עג. וס"ס)
דין דאמר הרי זה גיטין אם מתי
מחולי זה בין אם אמר אם לא אעמוד
מחולי זה ונפל עליו הבית או נשכו
נחש או אכלו ארי דלא הו גט
אלמא דיש אונס בגיטין וליכא למימר
דהתם לא מטעם דיש אונס קאמר
דלא הו גט אלא משום דיין אם
מתי מחולי זה בין אם לא אעמוד

ולמא אניס וסברה. והוי גיטא: וסברה. למא אניס ואינו גט
וכשינא ויאמר נאנסמי נמלא גט בעל
זניה מן האחרון ממזרים לפיך אמרו יהא גט: דמדאורייתא לא
הו גיטא. שמנינו טענת אונס מן
ולמא לא טענה דבר: כל הפקדש.

כל המקדש אשה על דעת שהניגו
חכמי ישראל ישראל הוא מקדשה
שהיו קיימין קדושין לפי דברי חכמים
והיו גטילים לפי דברי חכמים על
די גיטין שהכשירו חכמים: ואפקעוה
רבנן לקדושין. כשינא גט כזה
אמרייהו: סינא. למימר אפקעתא
דקדושין כנספא דיימא גט זה עוקר
הקדושין ועושה משות מתנה מעיקרין:
קדוש כביאה מאי. אפקעתא מעיקרא
איכא. כשלמא על ידי גט כשר אע"פ
שהקדוש קיימים עד עכשו גזירת
חכמים היא שגט כורחו ואמרי
איסורו מכאן ולהכא אכל זה שאינו
גט מן המורה ואשה מכשירו מפני
דעמו של זה קדושה על דעת
חכמים ושביטלו על פי חכמים לר"ך
אמה לומר שמעיקרין לא יכו קדושין
ואי קדוש כביאה ואתה עוקר
קדושין למפרע מה תהא על ביאתו:
שויה רבנן **לבעילתו**. למפרע על
די גט שהוא מדכריהו בעילת זנות
ויש כהן נח לעשות כן שהרי הוא מלה
כהן. שמעתי כל רבותי מפרשים
דקדוש כנספא דקדושי דרבנן ניגו
ואי כנספא לומר כן מהל דגזירה
זוה היא קדשה קדשה משדה עפרין
(קדושין 97 ג.) וכל הלמד מגזירה
זוה כמו שכתוב מפרש הוא לכל
דבר ועוד אי דרבנן ניגו והאיך
סוקלין על ידו ומביאין חולין לעזרה
על שגגתן וסוף סוף כי קא משנין
שויה רבנן לבעילתו בעילת זנות
על כרחק ריך אתה לפרש כמו
שפירשמי קדושין נעקרין מעיקרין
ולא מכאן ולהכא. והמפרש לומר שויה
רבנן לכל מקדשי כביאה בעילת
זנות טעות גמור הוא וכל להמיר
אשם איס המתקדשת כביאה כלא אט
מן הטעם הזה ולא מנינו זאת בהתלמוד:
וכן לענין גיטין. אלפיך קאי דטעינין
טענת אונס בתנאי הגט להפקיעו:
שכני דין קבועין בכל יום. כלומר
שקביעות כל הימים שזה: והא **בעינין**
שקרו. שיהא טורה כקעודה שלשה ימים: **דעריה ליה**. אם טרח לפני
השבת ותיקן לזרכי טעודה כוססה נחמד כשבת או כשני כשבת:
מאי

משמע שימות ממתת זה החולי וכשנפל עליו הבית או נשכו נחש אינו
גט דאין זה מחולי זה דהא מוכח כהדיא התם דמטעם דיש אונס
הוא גבי ההוא נגדל דובין ארעא לחבריה וקביל עליה כל אונסא
דאיתליד בה כ"י אמר רבא אונס דלא שכיח הוא ומיימי רבא סיעתא מהא דאכלו ארי אינו גט אלמא אונס דלא שכיח יש טענת אונס
לרבא והכא קאמר רבא גופיה בלישנא קמא שהוא עיקר דאין אונס אפילו באונס דלא שכיח דמוכח הסוגיא ואור"י דג' עייניו אונס
הן דאונס דלא שכיח כלל כהיא דמי שחזו אפי' ללישנא קמא דרבא דהכא יש אונס דלא שייך התם לתקון משום לנעושות ומשום
פרוצות דלעולם לא סברי לנעושות דנפל עליו הבית או שהכשו נחש כיון דלא שכיח כלל ומשום פרוצות נמי ליכא למיחש כיון דלא
שכיח שיעשה כן ואונס דשכיח כגון היא דפקדיה מנכא אפילו ליתכא דאמרי אין אונס דליבעי ליה לאתנויי אכל אונס דשכיח ולא שכיח כהא
פליגי מרי לישני דרבא והלכתא לישנא קמא דרבא דכפירשטו: **שבתוי** דינין קבועים בב"ב יום. וא"ת וכי מיקן עורא שלא יכו כמי
דינין קבועים בכל יום אלא גבי זבה' נגלד ועוד קשה דאמרינן כשבת (ד' קט: וס"ס) מי שיש לו זכות אבות יקח צ"ב ובה' וכי קודם תקנת
עורא לא היו מיקין כל עיקר ואומר ר"ת דקודם תקנת עורא לא היו קבועים בכל יום אלא כשהיו זריכין לשום דין היו יושבין בכל יום ויום
ועורא מיקן שיהיו קבועין צ"ב ובה' וכל הרואה לדון יצא ידו וכו' ויולין להקח בכל יום קודם תקנת עורא כיון שלא היו קבועים ר"י מירך
שלא היו קבועים תחלה אלא בעיר אחת ועורא מיקן בכל עיר ועיר צ"ב ובה': **אשה נשאת בב"ב יום**. קשה לרשב"א אמאי נשאת בכל
יום תהא כאלמנה ומינשא בה' ומיעבל בשני לפי שנאמר צו ברכה לאדם וי"ל דמשום ברכה לא היו קבועים יום כדפירשתי לעיל ובאלמנה
נמי לא קבעו שמיעבל בשני משום ברכה גרדיא אלא משום שקדו שיהא שמה עמה ג' ימים כדאמר לקמן (דף ה.) ובחולה דלא שייך
ההוא טעמא דליכא למימר משכים לאומנתו והולך לו לפי שיש בה שבעת ימי המשמה הלכך גזירה גרדיא לא היו קבועים יום:
איכא בתי דינין בו. נראה לר"י דמכל מקום אין נשאת בשני דהא אין דין כשבת ועמה ניהוין לישא אף כשני משום דאין כ"ד
קבועין ואם יש לו טענת בחולין יכול לקבול כשבת כשני שלשה כמו בשאר ימות השבוע ועוד לפירוש הקונטרס דוקא בימימה
קבעו יום הנישואין משום שעל ידי כך יתברר הדבר ויבואו עדים ממך שמתאפסים העם לכ"ד ואין שייך לומר עכשו ק:

ובשני